

မရီမကောင်း ရီမကောင်း

အရှင်ဣန္ဒြိယ(သျှင်မိုးဝေ)

မင်္ဂလာဗျူဟာဓမ္မစာပေသင်တန်းနှင့်
ရှင်သာမဏေ ဓမ္မစာပေ သင်တန်းနည်းပြဆရာတော်

မရှိတုန်းကလည်း အကုသိုလ်ပဲ
ရှိလာပြန်တော့လည်း အကုသိုလ်ပဲ
ဖြစ်နေနိုင်သူမျိုးဟာ
မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းတဲ့လူပါ။

အရှင်ဣန္ဒြိယ(သျှင်မိုးဝေ)

ဓမ္မစက္ခုလက်ဆောင်ပြီ

မဂ္ဂိမင်္ဂလာသိ၊ ရှိမင်္ဂလာသိ

အရှင်ဇာနည်(သျှင်မိုးဝေ)

(မင်္ဂလာသိဇာနည်ဓမ္မစာပေသင်တန်းနှင့်

ရှင်သာမဏေဓမ္မစာပေသင်တန်းနည်းပြဆရာတော်)

အမှတ်တရဓမ္မစာပေသင်

သို့-----

၅-----

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်-	၃၂၀၀၁၉၀၀၀၉
အမူခွင့်ပြုချက်-	၃၂၀၀၃၅၀၀၀၉
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း-	အံ့ဘွယ်ဇင်
အတွင်းဖလင် -	A.Z
မျက်နှာဖုံးနှင့်	ဦးစိုးဝင်းသိန်း+ဒေါ်ခိုင်မြင့်ရီ
အတွင်းပုံနှိပ်-	အမ်ပတီပုံနှိပ်တိုက်
	အမှတ်(၁၄)ဥက္ကလာသီရိလင်း
	ယ/တိုးချဲ့ရပ်ကွက်
ထုတ်ဝေသူ	ဦးနိုင်မျိုးထွန်း
	အင်ပါယာစာပေ
	တိုက်-၂၀၊ အခန်း-၁၁
	ဦးဝိစာရလင်းမ/ဒဂုံ
ပထမအကြိမ်-	၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်ရေး-	၂၀၀၀
တန်ဖိုး-	မေ့ဒါန

မရိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း

မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ နာမည်ကျော် “မဃဒေဝလင်္ကာ” ကျမ်းကို ဖတ်ဖူးသူတိုင်း ဒီစာကြောင်းလေးကို အမှတ်ရမိပါလိမ့်မယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “မိန်းမဟူသိ၊ ထိုက္ကတ္ထိတို့၊ မရိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းတည်း။ မပေါင်းလည်းခက်၊ ပေါင်းလည်းခက်” ရယ်လို့ ပုတ္တောဝါဒကထာမှာ ဆုံးမမိန့်ဆိုထားတာပါ။

တစ်ခုတော့ကောင်းလိမ့်မယ်

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝအရွယ်က မရိမကောင်းဆိုတာကိုဖတ်ပြီး “ရှိမှကောင်း လိမ့်မယ်၊ တန်ဖိုးက အရှိထဲ မှာပဲ” လို့ တွေးမိပါတယ်။ ရှိမကောင်းဆိုတာကို

၂

သျှင်မိုးဝေ

ဖတ်ပြီး တော့လည်း “ရှိတာကလည်း မကောင်းပဲကိုး။ မရှိမှ ကောင်းတာပဲ”လို့ မရှိထဲမှာ တန်ဖိုးရှာပြီး တွေးမိပြန်တယ်။ “မပေါင်းလည်းခက်၊ ပေါင်းလည်းခက်” ကို ဖတ်ပြီးတော့လည်း အဲသလိုပဲ တွေးမိပါတယ်။

ပြီးတဲ့အခါမှာ မရှိရင်မကောင်းလို့၊ ကောင်းဖို့အတွက် ရှိအောင်လုပ်၊ ရှိလို့ မကောင်းနေခဲ့ပြန်ရင် ဘယ်လို ပြန်လုပ်မှာလဲ?။ မပေါင်းရင်ခက်လို့ လွယ်ချင်ရင် ပေါင်း၊ ပေါင်းလို့ မလွယ်ဘဲ ခက်နေမြဲဆိုပြန်ရင် ဘယ်လို ပြန်လုပ်မှာလဲ?ဆိုတဲ့ ပြဿနာတွေသာ ထွက်လာပြီး အဖြေမရခဲ့ပါဘူး။

တကယ်တမ်းဆိုတော့ မရှိလို့ မကောင်းနေခဲ့ရင်၊ ရှိလာတဲ့အခါမှာ ကောင်းကိုကောင်းရမယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ မပေါင်းလို့ခက်နေရင်လည်း ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါ လွယ်လာ ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် “မရှိလည်း မကောင်း၊ ရှိလည်း မကောင်း၊ မပေါင်းလည်း ခက်၊ ပေါင်းလည်း ခက်”ဆိုတော့ တစ်ခုမ ကောင်းလို့ နောက်တစ်ခုပြောင်းလည်း ကောင်းမလာနိုင်ဘူး။ တစ်ယောက် မကောင်း

မရိုမကောင်း၊ ရိုမကောင်း

၅

ကောင်းတို့ရဲ့ အကြောင်းတရားခံကို ရှာဖွေကြည့်တဲ့ အခါမှာ မိန်းမဟူဘဲ၊ ဣတ္ထိယတွေသာမကဘဲ ယောက်ျားတွေ အပါအဝင် ပုဂ္ဂိုလ်...သတ္တဝါ သူငါ့ ရာထူး၊ စည်းစိမ် ဥစ္စာစတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ကာမဂုဏ်အာရုံ အလုံးစုံ ပါဝင်နေတာကို တွေ့ကြုံရပါလိမ့်မယ်။

ဆရာတော်ကြီးကတော့ ပုတ္တောဝါဒကထာ၊ သား ဆုံးမခန်းမှာမို့ မိန်းမဟူဘဲ ထိုဣတ္ထိကိုပဲ ညွှန်းဆိုထား တာပေါ့။ အမှန်ကတော့ ပရမတ်အမြင်မှာ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့ ပညတ်နယ်ထဲက ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာအားလုံးအတွက် “ရိုခြင်းနဲ့ မရိုခြင်း” စွမ်းအင် သတ္တိနှစ်မျိုးကို သိရှိနားလည်နိုင်ဖို့ အတွက် ဆုံးမမိန့်ဆို ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရိုလို့ကောင်းတာလား၊ မရိုလို့ကောင်းမှာလား

အတ္ထိပစ္စယောနဲ့ နတ္ထိပစ္စယော-သဘောထဲမှာ အရှိတရားနဲ့ မရှိတရားဆိုတဲ့ စွမ်းအင် ၂-ပါးရဲ့ တန်ဖိုးကို အရင်ဆုံး တိုင်းတာချိန်ထိုးကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။

၆

သျှင်မိုးဝေ

ရှိလို့ကောင်းနိုင်သလား။ မရှိလို့ ကောင်းနိုင်သလား။ အတ္ထိနဲ့နတ္ထိ ၂-မျိုးမှာ ဘယ်စွမ်းအင်သတ္တိက ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိနိုင်ပါသလဲ?...။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ မိန်းမယောက်ျားစတဲ့ သက်ရှိ ရုပ်နာမ်တွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် မရှိခြင်းထက်စာရင်တော့ ရှိခြင်း အတ္ထိစွမ်းအင်က ပိုပြီး အသုံးဝင်မယ်။ တန်ဖိုးရှိနိုင်မယ်ပေါ့။ ဘယ်အရာမဆို အရင်ဆုံး ကိုယ့်မှာရှိမှသာ အသုံးချလို့ရနိုင်တာ၊ လူ့နိုင် တန်းနိုင်မှာ။ ကုသိုလ်ပုညတွေကို ပြုလုပ်နိုင်မှာကိုး။

ပြီးတော့လည်း အတ္ထိသုခဆိုတဲ့ ရှိမှုချမ်းသာ ဖြစ် နိုင်မှသာ ဘောဂသုခဆိုတဲ့ သုံးဆောင်ခံစားရမှု ချမ်းသာ ဆိုတာ ဖြစ်လာနိုင်လို့ပါ။ တကယ်လို့ ကိုယ့်မှာ တယ်လီ ဖုန်းလေးတစ်လုံးရှိနေမယ်ဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ်၊ ရွှေတွေငွေ တွေ၊ တိုက်တွေကားတွေ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ကိုယ်အလိုရှိ သလို အသုံးပြုနိုင်သလိုပေါ့။ အဲဒီအရာတွေ ကိုယ့်မှာ မရှိ ဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်အသုံးပြုနိုင်မှာလဲ။ ဒီတော့ အသုံးပြု နိုင်မှုဆိုတဲ့ ဘောဂသုခကို ထောက်ဆ

ခဲရင် မဂ္ဂိမှုထက် ရှိမှုကသာပြီး တန်ဖိုးရှိနေမှာ အမှန်ပါပဲ။

အဲဒီလိုဆိုတော့ မဂ္ဂိခြင်း-နတ္ထိတရားထဲမှာရော ဘယ်လို စွမ်းအင်သတ္တိတွေ ရှိနိုင်ပါသလဲ? အပေါ်ယံ ကြည့်ရင်တော့ ရှိမှသာ အသုံးပြုနိုင်တဲ့ ဘောဂသုခ ဖြစ်လို့ မဂ္ဂိဘူးဆိုရင် ဘာမှအသုံးမတည့်နိုင်ဘူးလို့ ထင်မှာပဲ။ မဂ္ဂိမှုတွေထဲမှာ ဘာစွမ်းရည်သတ္တိမှ တွေ့နိုင် မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အဲဒီမဂ္ဂိခြင်း သဘောတရားတွေ ထဲမှာပဲ ရှိနေတဲ့စွမ်းအင်သတ္တိတွေကို မြင်နိုင်သိနိုင် နားလည်သဘောပေါက်နိုင်အောင်လို့ မြတ်စွာဘုရားရှင် က သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်မြတ်နဲ့ “နတ္ထိ ပစ္စယော” ရယ်လို့ ဖော်ထုတ်ပြီး ဟောကြားတော်မူ ထားတာလေ။

ဥပမာ-ကိုယ့်မှာ ရှိနေတဲ့ တယ်လီဖုန်းလေးဟာ တစ်နေ့မှာ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ ပျက်စီးသွားမယ်၊ ကိုယ်စီးနေတဲ့ကားလေး ဖက်ချို့ယွင်းပြီး မကြာမကြာ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခတွေ ပြန်ပေးနေမယ်၊ ကိုယ်အချစ်ရဆုံး လူက ကိုယ့်ကို သစ္စာဖောက်သွားလို့ စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲ

ခံစားနေရမယ်စတဲ့အခါမျိုးတွေမှာ စက်ပျက်လို့ပြင်ရတဲ့
 ဒုက္ခ၊ အလုပ် အကိုင်တွေပျက်လို့ စိတ် အနှောင့်အယှက်
 ဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခ၊ စိတ်သောကတွေနဲ့ ပူပန်လောင်မြိုက်စွာ
 ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခ၊ အဲသလို ဒုက္ခမျိုးစုံပြည့်စုံနေတဲ့အခါ
 အဲဒီအရိပ်စွည်းတွေကို ဘယ်ပိုင်ရှင်က တန်ဖိုးထားနေချင်
 ဦးမှာလဲ။

ပြီးတော့ အဲသလို ဒုက္ခရောက်ပါ များလာလေ
 အသုံးမကျတော့တဲ့ ဒုက္ခတွေရနေတဲ့ ဒီပစ္စည်းမျိုးတွေ
 “ကိုယ့်မှာ ရှိနေခြင်းထက် မရှိခြင်းက မြတ်ပါတယ်လေ”
 ဆိုတဲ့အသိမျိုး ရလာလေပဲ။ အဲဒီအသိကြောင့်ပဲ နောက်
 ဆုံးတော့ အဲဒီအရိပ်စွည်းတွေကို လွတ်လွတ် စွန့်ပစ်
 လိုက်နိုင်တယ်။ အဲသလို ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးနေတဲ့ အရာ
 တွေ မရှိတော့တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ မရှိခြင်း နတ္ထိစွမ်းအင်
 သတ္တိရဲ့တန်ဖိုးကို သိရှိလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ ရှိလို့ စိတ်ပူလောင်ခံစား
 နေရမှုတွေ အေးချမ်းလာရပါလိမ့်မယ်။ ရှိမှုအပေါ်မှာ
 ငဲ့ကွက် နေရတဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုမျိုးတွေ လျော့ပါးပြီး အင်မတန်

မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း

၉

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလာတဲ့ သုခမျိုးကို ရရှိလာနိုင်ပါ လိမ့်မယ်။ ဒါတွေဟာ မရှိခြင်း“နတ္ထိသတ္ထိ”ရဲ့ တန်ဖိုးရှိပုံတွေပါပဲ။

ညအခါမှာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ လစန္ဒာရဲ့အေးမြမှု အရသာဟာ နေဝင်သွားခြင်းရဲ့နောက်မှာ၊ နေအပူဒုက္ခတွေ မရှိတော့မှသာ ဖြစ်ပေါ်ရောက်ရှိလာနိုင်သလိုပေါ့။ ပြီးတော့ ညအခိုက်မှောင်တွေကုန်ပျောက်သွားတဲ့အခါ နေမင်းရဲ့ လင်းရောင်ခြည်တွေ ပြာဝေလင်းလက်လာနိုင်သလိုပါပဲ။ အဲသလိုပါပဲ။ ကိုယ့်မှာ အကုသိုလ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုး စိတ်ယုတ်မာတွေ ရှိနေတုန်းအခိုက်တွေမှာလည်း ကုသိုလ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကောင်းလေးတွေဟာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ရိုး မရှိပါဘူး။ ကုသိုလ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကောင်းလေးတွေ ရှိနေတုန်း အခိုက်တွေမှာလည်း အကုသိုလ်စိတ်ယုတ်တွေ ရှိမလာနိုင်ပါဘူး။ ကုသိုလ်စိတ်တွေ ရှိနေခြင်းရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အကုသိုလ်စိတ်တွေ ရှိမနေခြင်း ဖြစ်သလို၊ အကုသိုလ်စိတ်တွေ မရှိနေခြင်းရဲ့တန်ဖိုးကလည်း ကုသိုလ်စိတ်တွေ ရှိလာနိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အတ္ထိပစ္စယောအနေနဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ
 အရိတရားမှာလည်း တန်ဖိုးစွမ်းအင်တွေ ပါရှိနေသလို၊
 နတ္ထိပစ္စယောအရကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း မရိတရားထဲမှာ
 တန်ဖိုးစွမ်းအင်တွေ ပါရှိနေတဲ့သဘောကို သတိပြုမိဖို့
 သိပ် အရေးကြီးပါတယ်။

အမြတ်ဆုံးချမ်းသာ

မြတ်စွာဘုရားက လူ့ဘဝမှာ ရရှိပိုင်ဆိုင်ခံစားနိုင်
 ခွင့်ရှိတဲ့ သုခချမ်းသာတရားကို (၄)မျိုးခွဲပြီး ဟောတော်မူ
 ထားပါတယ်။

၁။ အတ္ထိသုခ-ရိမ္မချမ်းသာ

၂။ ဘောဂသုခ-သုံးဆောင်နိုင်မှုချမ်းသာ

၃။ အနဏျသုခ-အကြွေးကင်းမှုချမ်းသာ

၄။ အနဝဇ္ဇသုခ-အပြစ်ကင်းမှုချမ်းသာ

အဲဒီ(၄)မျိုးထဲမှာ အတ္ထိသုခဆိုတဲ့ ရိမ္မချမ်းသာရဲ့
 တန်ဖိုးက ဘောဂသုခဆိုတဲ့ သုံးဆောင်ခံစားနိုင်မှု၊ အသုံး
 ကုမ္ပဏီအပေါ်မှာ တည်နေပါတယ်။ ဘောဂသုခရဲ့တန်ဖိုးက
 လည်း အနဏျသုခဆိုတဲ့ အကြွေးကင်းခြင်းရိမ္မအပေါ်မှာ

တည်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အနဏျသုခရဲ့တန်ဖိုးကလည်း အနဝ္ဇ္ဇသုခဆိုတဲ့ အပြစ်ကင်းခြင်းရှိမှုအပေါ်မှာ တည်နေပြန်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး အနဝ္ဇ္ဇသုခကတော့ ရှိမှု ချမ်းသာ-အတ္ထိသုခ၊ သုံးဆောင်နိုင်မှုချမ်းသာ-ဘောဂသုခ၊ အကြွေးကင်းမှုချမ်းသာ-အနဏျသုခဆိုတဲ့ သုခ (၃)မျိုးလုံးရဲ့ တန်ဖိုးရတနာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့-

ကိုယ့်မှာ အတ္ထိသုခရှိနေပေမယ့် အသုံးချလို့မရဘူးဆိုရင် တန်ဖိုးမဲ့သလို၊ အသုံးချလို့ရပေမယ့် သူတစ်ပါးထံကငါးထားတာမျိုးဆိုရင်လည်းတန်ဖိုးမဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ အတ္ထိသုခလည်းရှိလို့၊ အသုံးချလို့ရတဲ့ ဘောဂသုခလည်း ရှိပြီး၊ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်တဲ့ အနဏျသုခပါ ပြည့်စုံနေပေမယ့်လည်း စိတ်ညစ်နွမ်းစရာ၊ စိတ်ပူလောင် စရာ၊ အပြစ်အနာအဆာ၊ အကုသိုလ်တွေနဲ့သာ ပြည့်စုံနေခဲ့ပြန်ရင်လည်း အနဝ္ဇ္ဇသုခ မဲ့နေတာကြောင့် ရှိရကျိုး၊ အသုံးချရကျိုး၊ ကြွေးကင်းရကျိုး မနပ်လို့ တန်ဖိုးမရှိဘဲ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်မှာ အကုသိုလ်စိတ်ဆိုတဲ့ အပြစ်အနာအဆာတွေ မရှိနေရင် အတ္ထိသုခ၊ ဘောဂသုခ၊ အနုဏျသုခတွေ တန်ဖိုးထိုက်ပြီး ရှိကျိုးနပ်ပါတယ်။ အကုသိုလ် စိတ်ဆိုတဲ့ အပြစ်အနာအဆာတွေ ရှိနေခဲ့ရင် အတ္ထိသုခ၊ ဘောဂသုခ၊ အနုဏျသုခတွေ တန်ဖိုးမဲ့ပြီး ရှိကျိုးမနပ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ချမ်းသာအားလုံးထဲမှာ အနဝဇ္ဇသုခ ခေါ်တဲ့ “အပြစ်အနာကင်းခြင်း ချမ်းသာမျိုးဟာ တန်ဖိုး အရှိဆုံးပဲ။ အမြတ်ဆုံးချမ်းသာပဲ”လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူထားတာ ပြစ်ပါတယ်။

အဲသလို အကုသိုလ်ဆိုတဲ့ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းမူကသာ လောကမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ချမ်းသာလို့ ဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ပတ်သတ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အာဏာရာထူး၊ လနီးမယား၊ သမီး သားစတဲ့ အရှိတရားတွေဟာ ကိုယ့်ကို အကုသိုလ် ဆိုတဲ့ အပြစ်အနာ အဆာ၊ စိတ်ညစ်နွမ်းစရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲ စရာတွေကို ပယ်ဖျောက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာ ကုသိုလ်

အကျိုးတွေကို ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် “ရိမ္မ-အတ္ထိ ဝှမ်းအား”
 ရဲ့ တန်ဖိုးသုခတွေကို ရရှိပိုင်ဆိုင်လာနိုင်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 အဲသလိုမဟုတ်ဘဲ ကုသိုလ်ဆိုတဲ့ စိတ်ချမ်းသာ
 ဇရာမျိုးတွေကို နောက်ယုတ်ဟန်တားပြီး အကုသိုလ်
 ဆိုတဲ့ အပြစ်အနာအဆာ၊ စိတ်ညစ်နွမ်းစရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲ
 စရာတွေကိုသာ ကိုယ့်ကို ပေးလာတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ
 “မရိမ္မ-နတ္ထိဝှမ်းအား”ရဲ့ တန်ဖိုး သုခတွေကို ရှာဖွေရရှိနိုင်
 မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သဘောထဲက ရှိကောင်းနှင့်မရှိကောင်း

သဘောပရမတ်အမြင်နဲ့ ကြည့်နိုင်၊ မြင်နိုင်
 တဲ့အခါ အပြစ်ကင်းမှုချမ်းသာဆိုတဲ့ အနုဝဋ္ဌသုခဟာ မဖြစ်
 မနေရိမ္မ ကောင်းတဲ့အရာပါပဲ။ အဲဒီလို ချမ်းသာမျိုး ရှိပါမှ
 လည်း တကယ်သုခအစစ်ကို ရရှိခံစားနိုင်လို့ပါ။
 ကောင်းကျိုးသုခ အစစ်ကို အမှန်တကယ် လိုချင်မြတ်နိုး
 တယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ်၊ ရရှိခံစားလို့တယ်ဆိုရင်တော့

၁၄

သျှင်မိုးဝေ

အပြစ်ကင်းခြင်းရှိအောင် မပြစ်မနေ အားထုတ်ရပါ
လိမ့်မယ်။

အပြစ်ကင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ?

“ကုသလံ အနဝဇ္ဇံ သုခဝိပါကံ” တဲ့။

ကောင်းကျိုးသုခကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အပြစ်ကင်း
မှုဆိုတာမျိုးက ကုသိုလ်တရားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရင် အပြစ်ရှိနိုင်သလဲ?

“အကုသလံ သာဝဇ္ဇံ ဒုက္ခဝိပါကံ”တဲ့။

ဆိုးကျိုးဒုက္ခကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အပြစ်ရှိမှုဆိုတာ
မျိုးက အကုသိုလ်တရားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်မှာ အရှိတရားဆိုတဲ့ အတ္ထိစွမ်းအား
ကြောင့် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရှိတော့လို့၊ မပိုင်ဆိုင်တော့တဲ့
နတ္ထိစွမ်းအား ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုသိုလ်စိတ်တွေသာ
ပွားနေနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ကောင်းနေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
အကုသိုလ်စိတ် တွေသာ ပွားနေရင်တော့ ကောင်းနိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

ရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်- ကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်နေ

နိုင်ရင် ရိုကောင်းဖြစ်ပါတယ်။ အကုသိုလ်စိတ်တွေဖြစ်
နေရင်တော့ ရိုမကောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မရိတဲ့ အတွက်ကြောင့်လည်း- ကုသိုလ်စိတ်တွေ
ဖြစ်နေနိုင်ရင် မရိုကောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အကုသိုလ်စိတ်တွေပဲ
ပွားနေနိုင်ရင်တော့ မရိုမကောင်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်။

ရိုခြင်းနှင့် မရိုခြင်းကြောင့်

အတ္ထိပစ္စယောနဲ့နတ္ထိပစ္စယော-သဘောထဲမှာ
အရိတရားနဲ့မရိတရားတွေကို ပရမတ်အကြောင်း (၄) ချက်
ခွဲထုတ်ကြည့်နိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။

၁။ ရို-ကောင်း ၂။ ရို-မကောင်း

၃။ မရို-ကောင်း ၄။ မရို-မကောင်း

၁။ ရိုကောင်းဆိုတာ- ကိုယ့်မှာ ရှိနေရင် ကုသိုလ်
ဖြစ်နိုင်တဲ့ အာရုံငါးပါး အရိတရားတွေပါ။

၂။ ရိုမကောင်းဆိုတာ- ရှိနေလျက်နဲ့ အကုသိုလ်
တွေဖြစ်နေရတဲ့ အာရုံငါးပါး အရိတရားတွေပါ။

၃။ မရိုကောင်းဆိုတာ- မရှိနေရင် ကုသိုလ်တွေ

ဖြစ်နိုင်တဲ့ အာရုံငါးပါး မရှိတရားတွေပါ။

၄။မရှိမကောင်းဆိုတာ- မရှိနေရင် အကုသိုလ်
တွေဖြစ်နေနိုင်တဲ့ အာရုံငါးပါး မရှိတရားတွေပါ။

အတ္ထိပစ္စယော-ထဲမှာလည်း ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတဲ့
အာရုံငါးပါးအရှိတရားတွေကြောင့် ကုသိုလ်တရားတွေ ပွား
နေနိုင်မှ ကောင်းတဲ့အရှိတရား ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အကယ်လို
အကုသိုလ်တွေသာ ပွားနေနိုင်ရင်တော့ ရှိပြီး မကောင်း
နိုင်လို့ မကောင်းတဲ့အရှိတရားသာ ဖြစ်ပါတယ်။

နတ္ထိပစ္စယောထဲမှာလည်း မရှိတော့တဲ့ ရုပ်နာမ်
ခန္ဓာအာရုံငါးပါးတွေကြောင့် ကုသိုလ်တရားတွေ ပွားနေ
နိုင်ခဲ့ရင် “မရှိကောင်း” ဖြစ်ပါတယ်။ အကုသိုလ်တရား
တွေပဲ ပွားနေနိုင်ရင်တော့ “မရှိ-မကောင်း”ဖြစ်ပါတယ်။

အဲသလို အရှိ-အတ္ထိပ္ပာယ်အင်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မရှိ-
နတ္ထိပ္ပာယ်အင်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကုသိုလ်နဲ့အကုသိုလ်ဆိုတဲ့
စွမ်းအား(၂)ပါးစီ ဖြစ်ပွားနိုင်ခွင့်ရှိနေလေတော့ အရှိတရားနဲ့
မရှိတရားတွေဆိုတာဟာ တကယ်တော့ ရှိတိုင်းလည်း
ကောင်းနေနိုင်တာမဟုတ်သလို မရှိတိုင်းမှာလည်း ဆိုးနေ

မှာမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့။

၁။ ရှိလို့ ကောင်းတဲ့လူ

လူတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ပစ္စည်းတစ်ခုကို သိပ်ပြီးအသုံး လိုအပ်နေပါတယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းလေးသာမရှိရင် သူ့မှာ သောကတွေ၊ ဒေါသတွေ ခံစားရပြီး အကုသိုလ်စိတ်တွေပဲ ပွားနေမယ်ဆိုရင် အဲသလို မရှိခြင်းမျိုးဟာ သူ့အတွက် “မရှိမကောင်း” ဖြစ်ပါတယ်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ အဲဒီပစ္စည်းလေးရရှိအောင် ရှာဖွေယူနိုင်လို့ ရှိလာတဲ့အခါ ဝမ်းသာရွှင်ပြုံးရလာတယ်။ ကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ “ရှိမှ ကောင်း” တာဖြစ်ပါတယ်။

အဲသလို မရှိနေရင် အကုသိုလ်ဖြစ်ပြီး ရှိနိုင်မှသာ ကုသိုလ် ဖြစ်နိုင်သူမျိုးကို “မရှိမကောင်း၊ ရှိမှကောင်း” သူလို့ ဆိုရပါတယ်။

မရှိ မကောင်း၊ ရှိမှ ကောင်း၊ အကြောင်းဘာကြောင့်လဲ?

မရှိ မကောင်း၊ ရှိမှ ကောင်း၊ အကြောင်းကုသိုလ်ပါ။

အရှိတဲ့မှာ၊ အကောင်းရှာ၊ အကြောင်းကုသိုလ်ပါ။

အရှိတဲ့မှာ၊ မကောင်းရှာ၊ အကြောင်း အကုသိုလ်ပါ။

၂။ မရှိမှ ကောင်းတဲ့လူ

နောက်လူတစ်ယောက်ကတော့ သူ့မှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုဟာ တစ်ချိန်မှာ ပျက်စီးသွားပါတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းပျက်လေးရှိနေလို့ နေ့နေ့ညည အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်တွေဖြစ်ပြီး သောကတွေ၊ ဒေါသတွေ တစ်ပူပူ ခံစားရပြီး အကုသိုလ်စိတ်တွေပဲ တစ်ပွားပွား ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်။ သူ့အဖို့ အဲသလိုရှိနေခြင်းမျိုးဟာ အကုသိုလ်တွေသာ ပွားနေရလို့ မကောင်းနိုင်တဲ့ရှိမှုမျိုးပါ။

အဲသလို အရှိတရားမျိုးကို ဝိုင်ဆိုင်ထားသူဟာ “ရှိမကောင်း” နိုင်သူသာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောင်တစ်ချိန်မှာတော့ အဲဒီပစ္စည်းပျက်လေးကို ဝှဲကွက်မနေတော့ဘဲ စွန့်လွှတ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ အဲသလို စွန့်လွှတ်လိုက်လို့ မရှိတော့တဲ့အခါ အကုသိုလ်စိတ်တွေ မဖြစ်တော့ဘဲ ကုသိုလ်စိတ်တွေပဲ ဖြစ်လာနိုင်တာကြောင့် မရှိမှ ကောင်းသွားရပါတယ်။

အဲသလို ရှိနေရင်အကုသိုလ်ဖြစ်ပြီး မရှိမှသာ ကုသိုလ်ဖြစ်နိုင်တဲ့ လူမျိုးကိုတော့ “ရှိရင်မကောင်း၊

မရှိကောင်း” သူလို ဆိုရပါတယ်။

ရှိရင်မကောင်း၊ မရှိမှကောင်း၊ အကြောင်းကားကြာရင်လဲ ?

ရှိရင်မကောင်း၊ မရှိမှကောင်း၊ အကြောင်းကုသိုလ်ပါ။

မရှိတဲ့မှာ၊ အထောင်းစွာ၊ အကြောင်းကုသိုလ်ပါ။

မရှိတဲ့မှာ၊ မထောင်းစွာ၊ အကြောင်းကုသိုလ်ပါ။

ကုသိုလ်နှင့်အကုသိုလ် စွမ်းအား

မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဆုံးအမ ဒေသနာတော်အရ-
လူသတ္တဝါတွေဟာ အကျိုးတရားတွေ ရရှိခံစားလာနိုင်ဖို့
အကြောင်းကံအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်စီမံနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။
အကျိုးတရားတစ်ခုကို ရရှိပိုင်ဆိုင်လာနိုင်တဲ့အခါ အဲဒီ
အကျိုးတရားကို အမှီပြုပြီး ကိုယ့်မှာ လောဘ၊ဒေါသ၊
မောဟဆိုတဲ့ အကုသိုလ်စွမ်းအင်တွေသာ ဖြစ်ပွားနေခဲ့
မယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မကောင်းနိုင်ပါဘူး။
ကောင်းကျိုးမဟုတ်လို့ ဆိုးကျိုးလို့သာ ဆိုရပါတယ်။

အလောဘ၊အဒေါသ၊အမောဟဆိုတဲ့ ကုသိုလ်

စွမ်းအားတွေ ပွားနေနိုင်မှသာ “ကောင်းကျိုးတရား” မည်ပါ
တယ်။ အဲသလိုအကုသိုလ်စွမ်းအားတွေ မပွားစေဘဲ
ကုသိုလ်စွမ်းအားတွေသာ ပွားနေနိုင်မယ့် ကောင်းကျိုး
တရားမျိုးဟာ ကိုယ့်မှာရှိလေ ကောင်းလေပါပဲ။

ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင် ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်း
ဥစ္စာတွေ၊ လန်းမယားသမီးသားတွေ၊ ရာထူးအာဏာတွေစတဲ့
သက်ရှိသက်မဲ့ အရှိတရားမျိုးတွေဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ
တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပျောက်ကွယ်ပျက်သုဉ်းတဲ့အခါ မရှိတရား
ဖြစ်ရပါတယ်။ ကိုယ်မပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့ အာရုံ
တရားတွေကလည်း ကိုယ့်အတွက်တော့ မရှိတရားတွေ
ပဲပေါ့။

အဲသလိုမျိုး မရှိတရားတွေကို အမှီပြုပြီးတော့
လည်း ကိုယ့်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ အကု
သိုလ် စွမ်းအားတွေသာ ပွားနေခဲ့ရင် မကောင်းနိုင်ပြန်ပါဘူး။
မရှိတရားကို အမှီပြုပြီး ကိုယ့်မှာ အကုသိုလ် စွမ်းအား
တွေ အားကုန်ခန်းလာမယ်။ ပျက်ပြယ်ငြိမ်းသွားမယ်။
အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဆိုတဲ့ကုသိုလ်စွမ်းအားတွေ

ပွားလာနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ အဲသလိုမရှိတရားမျိုးတွေက ကိုယ့်အတွက် မရှိလေ၊ ဝိကောင်းလေ ပြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒါကြောင့် အသိဉာဏ်ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ပြည့်စုံသူဟာ အာရုံငါးပါးဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်တရားတွေ ကိုယ့် မှာ ရှိနေခြင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရှိနေခြင်းကြောင့်ပဲ ဆိုဆို၊ အကောင်းကို ကြိုဆိုချင်တယ်။ တန်းဝိုးကို မြတ်နိုး တယ်.. ဆိုရင်တော့ အဆိုးကိုပယ်ခွာပြီး အကောင်းကို ယူနိုင်လိုက် ပို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ အကုသိုလ်စွမ်းအားတွေ နည်းပါး သွားစေပြီး ကုသိုလ်စွမ်းအားတွေ တိုးပွားလာနိုင်အောင်လို့ ကြိုးစားရပါလိမ့်မယ်။

၃။ မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းတဲလူ

အသိဉာဏ်ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့သူ တစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်အရာမဆို သူ့မှာ ရှိနေနေ၊ မရှိနေနေ သိပ်ပြီး မထူး ခြားလှပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲလို့ဆိုတော့ ရှိခြင်းနဲ့ မရှိခြင်း တို့ကြောင့် သူ့မှာ ကုသိုလ်စွမ်းအင်တွေ တိုးမလာဘဲ အကုသိုလ်စွမ်းအင်တွေသာ ပွားလာနိုင်လို့ပါ။ အဲသလို

အကုသိုလ်စွမ်းအင်တွေသာ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သူမျိုးဟာ
ရှိခြင်းကြောင့်ကော၊ မရှိခြင်းကြောင့်ပါ အမြတ်မရဘဲ
အရုံးသာထွက်ရမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မှာမရှိတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု
ကို ရှိချင်လို့၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်လို့၊ အသုံးချဖို့အတွက် မရ
မနေ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပြီး ရှာဖွေရပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ
မရှိရင် အသုံးချလို့မရဘူး။ မပိုင်ဆိုင်နိုင်ဘူး...ဆိုပြီး မရှိတုန်း
ကတည်းက ရဖို့၊ ရှိဖို့ပဲ တောင့်တ၊ မျှော်လင့်နေရပါတယ်။
အဲသလို ကြိုတင်ပြီး မျှော်လင့်တောင့်တနေတတ်တဲ့
သဘောကို “ကာမတဏှာ” လို့ခေါ်ပါတယ်။ မရှိလို့
တောင့်တရတဲ့ တဏှာရဲ့အစပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟော..ကိုယ်တိုင် အားသွန်ခွန်စိုက် မရမနေ
ရှာဖွေလိုက်တဲ့အခါ နောက်ဆုံးတော့လည်း ရလာနိုင်ခဲ့တာ
ပါပဲ။ လိုချင်တာတွေ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေနဲ့ မျှော်လင့်တောင့်
တခဲ့သမျှတွေပေါ့။ အဲသလို ရနေတုန်းခဏတွေမှာတော့
ရယူသိမ်းပိုက်လိုက်ရတဲ့အတွက် ပျော်လို့မော်လို့၊ ပြုံးလို့ကို
မဆုံးနိုင်အောင်ပဲ။ နှလုံးဘဝင်တွေလည်း လန်းလို့ရွှင်လို့။
အမောတွေအပန်းတွေ... အနွမ်းအနယ်တွေနဲ့ ပင်ပန်းခဲ့

သမျှတောင် ဘယ်ဆီရောက်ပြီး ပျောက်ကုန်မှန်းမသိ
တော့လောက်အောင်ပဲ။

ပြီးတော့ နှစ်သက်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ တွယ်တာ
စွဲမက်ခြင်းတွေလည်း တပုံတအော့ပါပဲ။ ထမင်းမေ့၊
ဟင်းမေ့၊ ဆွေမျိုးမေ့တဲ့အထိကို ဖြစ်ရတတ်ပါတယ်။
အဲသလို စွဲမက်သာယာပြီးတွယ်တာနေမှုသဘောကိုတော့
“ဘဝတဏှာ” လို့ခေါ်ပါတယ်။ ရယူသိမ်းပိုက်ထားတာ၊
တဏှာရဲ့ အလယ်သဘောပါပဲ။

ဒါပေမယ့်လေ.. ဘယ်လောက်ပဲရရ၊ ဘယ်
လောက်ပဲလှလှပါ။ တဏှာဆိုတဲ့အရာမျိုးဟာ မီးတို၊
သမုဒြာတို့နဲ့ သဘာဝတူပါတယ်။ ဝသွားတတ်တာမျိုးမှ
မဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့လည်း ဘယ်လောက်ပဲ သစ်နေနေ၊
ကြာလာတဲ့အခါ ညစ်သွားတတ်တာပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ
ကောင်းကောင်းပေါ့၊ ပြောင်းလဲခြင်းသဘောကို မလွန်
ဆန်နိုင်တော့ ဟောင်းနွမ်းခြင်း၊ ဆွေးမြေ့ယိုယွင်းခြင်းတွေ
လည်း ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ။

အဲသလိုနဲ့ ကြာလာလေလေ၊ တဏှာရဲ့
သဘောက အသစ်ဆာပြန်လာလေလေပဲ။ ညစ်လာ

ပြောင်းလာ ဟောင်းလာလေ။ ပျက်စီးခြင်း၊ ယိုယွင်းခြင်းတွေက စိတ်ကို အနှောက်ယှက်တွေပေးပြီး နှိပ်စက်လာလေပါပဲ။ ဒီအခါမှာတော့ အဟောင်းကို စွန့်ပစ်ဖို့ကိုပဲ ကြိုးစားလာ တတ်ပါတယ်။ သူ့အဖို့ ရှိနေလို့ လုံးဝ မကောင်းနိုင်တော့ပါဘူး။ အဟောင်းခွာမှသာ အသစ်ရှာနိုင် မှာကိုး။ အဲဒီသဘောကိုတော့ “ဝိဘဝ တဏှာ”ရယ်လို့ ခေါ်ရပါတယ်။ ရှိနေလို့ ကြောင့်ကြရတာ။ တဏှာရဲ့ အဆုံးက သဘောတရားပါ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ တဏှာရဲ့ သဘာဝသုံးမျိုးဟာ အစမှာ အသစ် ရှာဖွေလိုက်။ အလယ်မှာ သာယာစွဲမက်လိုက်။ ပြီးတော့ အဆုံးမှာ ပြန်စွန့်ခွာလိုက်။ ပြီးတော့လည်း အသစ်ကိုပဲ ပြန်ရှာဖွေလိုက်နဲ့ သူ့သံသရာဟာ မဆုံးနိုင် အောင်ကို ရည်ကြာလွန်းလှပါတယ်။

အဲဒီလို အသိဉာဏ်ဆင်ခြင်တုံမဲ့သူမျိုးအတွက် ရှိလာတဲ့ အခါမှာရော၊ မရှိတော့တဲ့အခါမှာပါ တဏှာနဲ့ သာယာပြီး၊ တဏှာနဲ့ပဲဖယ်ခွာနေလို့ ကုသိုလ်မဖက်ဘဲ အကုသိုလ်စွမ်းအင်သက်သက်တွေပဲ တိုးပွားလာနိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ တဏှာသုံးတန်၊ အရင်းခံပြီး ရှိတာတွေ၊

မရှိတာတွေနဲ့ သံသရာလည်နေသေးသမျှတော့ ရှိလည်း
မကောင်းဘဲ မရှိလည်းမကောင်းဘဲ ဖြစ်နေရဦးမှာပါပဲ။

အဲသလိုမျိုး တဏှာနဲ့ပေါင်းသင်းပြီး လောဘ၊
ဒေါသ၊ မာနစတဲ့အကုသိုလ်အကြောင်းတွေသာ တိုးပွားနေ
တတ်သူကို “မရိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း” နိုင်သူလို့ ဆိုရ
ပါတယ်။ မပေါင်းလည်းခက်ပြီး ပေါင်းလည်း ခက်နေရ
ဦးမယ့်သူပါ။ မရှိတုန်းကလည်း အကုသိုလ်ပဲ ရှိလာပြန်
တော့လည်း အကုသိုလ်ပဲ ဖြစ်နေနိုင်လှပါ။

ဓမ္မိ-ဓထောင်း၊ ဌိ-ဓထောင်း၊ အကြောင်းဘာကြောင့်လဲ ၊

ဓမ္မိဓထောင်း၊ ဌိဓထောင်း၊ အကြောင်းတဏှာပဲ။

မရှိတဲ့မှာ၊ ဓထောင်းရွာ၊ အကြောင်းအတုသိုလ်ပါ။

အရှိတဲ့မှာ၊ ဓထောင်းရွာ၊ အကြောင်းအတုသိုလ်ပါ။

မရှိလည်းကောင်း၊ ရှိလည်းကောင်းနေဖို့

ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားရှာဖွေလို့ ကိုယ်ပိုင်ရရှိလာတဲ့
အာရုံငါးပါး အရှိတရားတွေအပေါ်မှာ အတောမသတ် နိုင်တဲ့
တဏှာရဗ္ဗက်နဲ့ ဇွဲမက်နေသမျှကာလပတ်လုံးမှာ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ အကုသိုလ်တွေပေါ်တော့နေပါတယ်။

တဏှာနဲ့ စိုးအုပ်နေသမျှမှာ ရှိနေတုန်းမှာရော၊ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာပါ အကုသိုလ်စွမ်းအင်တွေပဲ တိုးပွားပြီး အရုံးသာထွက်ရပါတယ်။ အမြတ်ရလိုသူကတော့တဏှာနဲ့ ပေါင်းသင်းနေမှုကို ပယ်ခွာပြီး ပညာနဲ့ပေါင်းသင်းနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ ပညာအသိလေးနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ထိန်းညှိပြီး နေနိုင်မှသာ “မရှိလည်းကောင်း၊ ရှိလည်းကောင်း”ဆိုတဲ့ ကုသိုလ်အကျိုးတရားတွေ တိုးပွားလာနိုင်ခွင့်ရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သာယာဖွယ်အစွန်းတစ်ဖက်

အာရုံတစ်မျိုးမျိုးကို ရှာဖွေရရှိပြီး ပိုင်ဆိုင်လာနိုင် တဲ့တစ်နေ့မှာ ဘောဂသုခအနေနဲ့ အနည်းနဲ့အများတော့ အသုံးကျလို့ တန်ဖိုးရှိနေမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အာရုံ တစ်မျိုးမျိုးကို သုံးဆောင်ခံစားတဲ့အခါ အဲဒီအာရုံ တွေထဲမှာ အသာအရသာခေါ်တဲ့ စိတ်နှလုံးကို သာယာစွဲမက်စေတတ် တဲ့ အရသာဓာတ်တစ်မျိုး ပါရှိနေမှုကိုကော့ သတိပြုမိဖို့ လိုပါတယ်။ သတိမပြုမိသူဟာ အာရုံတွေရဲ့ သာယာစွဲ

မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း

၂၇

မက်ဖွယ်အရသာအောက်မှာ နစ်မျောသွားရတတ်မြဲပါ။ ဒီအခါမှာပဲ တဏှာဓာတ်တွေကလည်း အတိုင်းအဆမဲ့ အားအင်ပွံ့ပြီး ကြီးထွားလာနိုင်ပါတယ်။ လောဘဆိုတဲ့ အကုသိုလ်အစွန်းတစ်ဖက်ကိုလည်း ချင်းနင်းကပ်ရောက် သွားတတ်မြဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲသလို တဏှာနဲ့ အစွန်းရောက်နေသူအဖို့မှာ မာနကလည်း အောင်လံတလူလူနဲ့ လွှင့်ထူလာတတ်မြဲ ဖြစ်သလို၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ငါအစွဲကလည်း ထာဝစဉ် တွဲလွဲဆွဲ ပါလာတတ်မြဲပါပဲ။ ဒါဟာ အာရုံတစ်ခုတိုင်းမှာရှိနေတဲ့ အဿာဒရသဆိုတဲ့ သာယာစွဲမက်မှုရသစွမ်းအင်ကြောင့် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အကုသိုလ်အစွန်းတစ်ဖက်ကို ကပ်ရောက်သွားတတ်မှုသဘော ဖြစ်ပါတယ်။

ပဒိုင်းသီးနဲ့တူတဲ့ စွမ်းအင်ဓာတ်

ဒီနေရာမှာ အာရုံတွေရဲ့အရသာထဲက စွမ်းအင် ဓာတ်သဘောတွေကို ပဒိုင်းသီးလေးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့် သင့်ပါတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ပဒိုင်းသီးလေးတစ်လုံး ရလာခဲ့ပြီဆိုပါရဲ့။ ပဒိုင်းသီးလေးမှာ စားမိသူကို ရူးစေ တတ်

တဲ့အရူးဓာတ်တွေ၊ ဆုပ်ကိုင်မိသူကိုတော့ ဂူးဝေ တတ်တဲ့ အရူးဓာတ်တွေ၊ နမ်းရူမိသူကို ဂူးဝေတတ်တဲ့ အရူးဓာတ် တွေ ပါရှိသလိုပေါ့။

အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ အာရုံငါးပါးဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ် တရားတွေထဲမှာ လောဘနဲ့ လိုချင်နှစ်သက်ပြီး စွဲမက်စွာ သုံးဆောင်မိတဲ့အခါ လောဘအရူးဓာတ်က လူ့စိတ်နှလုံး ကို ဂူးသွပ်သွားဝေတတ်ပါတယ်။ မာနနဲ့ “ငါ့ကွ”ရယ်လို့ လက်မထောင်ကာ ရှုရှိုက်မိတဲ့အခါ မာနအမူးဓာတ်က မူးယစ်ဝေတတ်ပါတယ်။ ဒိဋ္ဌိနဲ့ “ငါပဲ” ရယ်လို့ ဆုပ်ကိုင်မိ တဲ့အခါ အတ္တဪဌာန်က လူ့နှလုံး သည်းပွတ်ကို ဂူးဝင်နှစ် မြုပ်သွားဝေပါတယ်။

အဲသလိုမျိုး အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေကို သတိမမူမိဘဲ သုံးဆောင်ခံစားမိသူတွေအပိုတော့ လောဘနဲ့ ဂူးမိလို့လည်း ဂူးမှန်းတောင်မသိနိုင်ပါဘူး။ မာနနဲ့ ယစ်မှူး မိပေမယ့်လည်း မှူးမှန်တောင်မသိနိုင်ပါဘူး။ ဒိဋ္ဌိနဲ့ဘယ် လောက်ပဲဆုတ်ထားထား။ ဂူးမှန်းနာမှန်လည်း သိနိုင်ဖို့ မလွယ်လှပါဘူး။

ဦးငွေဖွယ်အစွန်းတစ်ဖက်

နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အဲဒီအာရုံငါးပါးကာမ
ဂုဏ်တရားတွေဟာ ကြာရှည်မမြဲ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်
မှုမျိုးတွေနဲ့ မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့လာရမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအခါ
ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ အာရုံကာမဂုဏ်တရားတွေထဲက အာဒိနဝ
ရသခေါ်တဲ့ အပြစ်မြင်၊ ငြိုငြင်ပြီး ညီးငွေလာစေတတ်တဲ့ စွမ်း
အင်ဓာတ်တစ်မျိုးကိုပါ သတိပြုလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အာရုံတွေအပေါ်မှာ အပြစ်မြင်စိတ်၊ ငြိုငြင်စိတ်
တွေ အားကြီးလာလေ ဗျာပါဒခေါ်တဲ့ စိတ်ပျက်မှုဒေါသ
အကုသိုလ်ရဲ့ အစွန်းဘက်ကို ချဉ်းကပ်သွားတတ်လေပါပဲ။
ဒေါသနဲ့အစွန်းရောက်နေသူရဲ့နောက်မှာ ဣဿာဆိုတဲ့
ငြူစူစိတ်၊ မစ္ဆရိယဆိုတဲ့ သဝန်တိုစိတ်၊ ကုက္ကုစ္စဆိုတဲ့
နောင်တပူပန်စိတ်တွေပါ တစ်ပါတည်း လက်တွဲပြီး လိုက်
ပါတတ်မြဲပေါ့။

ဒါကတော့ အာရုံတွေထဲမှာရှိနေတဲ့ အာဒိနဝ
ရသခေါ် အပြစ်မြင်ငြိုငြင်စေမှုအရသာ စွမ်းအင်ကြောင့်
ဒေါသစတဲ့အစွန်းတစ်ဘက်ကို ကပ်ငြိတတ်တဲ့သဘောပါ။

အဲသလို ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ အာရုံငါးပါးကမဂုဏ်
 တရားတွေဆီကနေ လောဘနဲ့ဒေါသဆိုတဲ့ အစွန်း
 နှစ်ဖက် ကပ်ငြိသွားပြီဆိုတဲ့အခါ အာရုံငါးပါး အရှိတရား
 တွေကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ရကျိုးလည်း နှစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့
 ပါဘူး။ ချမ်းသာကို မဖြစ်စေဘဲ ဒုက္ခကိုသာ ဖြစ်စေလို့ပါ။
 ငြိမ်းအေးမှုကို မခံစားရဘဲ ပူပန်လောင်မြိုက်မှုတွေကိုပဲ
 ထွေးဝိုက် ဖက်တွယ်ထားသလိုမျိုး ဖြစ်လို့ပါ။

ကိုယ်က အာရုံတွေကို ရရှိပိုင်ဆိုင်လိုက်ပေ
 မယ့် ငြိမ်းအေးမှုလည်း မရှိဘူး။ သုခအစစ်လည်း
 ဖြစ်မလာ နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အခါ အဓိကတရားခံအကြောင်းက
 တဏှာဖြစ် နေတာကိုပါ မြင်အောင်ကြည့်ရင် သိမြင်နိုင်
 ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင် ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်တဲ့
 အာရုံတွေထဲမှာ ငြိမ်းအေးမှုတွေရှိတဲ့ စစ်မှန်တဲ့သုခကို
 ရရှိပိုင်ဆိုင် ခံစားနိုင်အောင် အာရုံတွေအပေါ်မှာ တဏှာနဲ့
 မအုပ်စိုးထားဘဲ ပညာနဲ့ ထိန်းမတ်ပေးနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။

ပညာနဲ့ထိန်းမတ်ပေးတယ်ဆိုတာက လောဘ

နဲ့ တပ်မက်စရာအာရုံတွေအပေါ်မှာ အလောဘနဲ့ ထိန်း
ညှိ ပြုပြင်ပေးတာမျိုးပါ။ ဒေါသနဲ့ ယှက်ဝီးဝေလိုတဲ့အာရုံ
တွေအပေါ်မှာ မေတ္တာနဲ့ ပြုပြင်ထိန်းညှိပေးတာမျိုးပါ။
မောဟနဲ့ တွေဝေမိုက်မဲမိတဲ့ အာရုံတွေအပေါ်မှာ အသိ
အလိမ္မာလေးတွေနဲ့ ပြန်လည်ထိန်းညှိပြီး ပြုပြင်ပေးရတာ
မျိုးသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အာရုံတရားတွေအပေါ်မှာ ပညာနဲ့ ထိန်းညှိပြီး
ပြုပြင်ပေးနိုင်တဲ့အခါ တဏှာနဲ့လည်း မရူးမိုက်မိတော့
သလို၊ မာနနဲ့လည်း မယစ်မှူးမိတော့ပါဘူး။ ဒိဋ္ဌိနဲ့လည်း
မစူးနစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီအခါမှာတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟဆိုတဲ့ အကုသိုလ်စွမ်းအားတွေ လျော့ပါးလာပြီး
အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဆိုတဲ့ ကုသိုလ်စွမ်းအား
တွေလည်း တိုးပွားလာနိုင်တာကို သိနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

၄။ မရှိလည်းကောင်း ရှိလည်းကောင်းတဲ့လူ

အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေအပေါ်မှာ
တဏှာနဲ့ မအုပ်စိုးမိစေဘဲ ပညာအသိလေးနဲ့ ထိန်းညှိပေး

နေနိုင်သူဟာ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ အာရုံပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတွေ
ကိုယ်မှာ ရှိမနေတုန်းအခါမှာလည်း ကုသိုလ်စိတ်လေးပဲ
မွေးမြူနေနိုင်သလို၊ ကိုယ်အလိုရှိတဲ့အာရုံတွေကို ရရှိ
ပိုင်ဆိုင်လာတဲ့အချိန်မှာလည်း ကုသိုလ်စိတ်လေးပဲ
မွေးမြူနေနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်လိုချင်တာတွေကို ရမလာခဲ့ပေမယ့်လည်း
ရတာလေးတွေနဲ့ပဲ ကျေနပ်အောင် နေတတ်သလို၊ မရ
နိုင်တာတွေအပေါ်မှာလည်း ဒေါသတွေ၊ သောက တွေ
ခံစားပြီး စိတ်မညစ်နေတတ်တော့ပါဘူး။ ရလာ နိုင်တာ
တွေ အပေါ်မှာလည်း လောဘတွေ၊ သောကတွေနဲ့
အပိုပွားပြီး ပူပန်လောင်မြိုက် ခံစားမနေတတ်တော့
ပါဘူး။

အကုသိုလ်စိတ်တွေနဲ့ ဝေးအောင် လွှတ်အောင်
ရှောင်ခွာပြီး နေထိုင်ကျင့်သုံးနိုင်ခြင်းကြောင့် ကုသိုလ်စိတ်
တွေနဲ့လည်း တစ်ပြည်းပြည်း အနီးဆုံးလူ ဖြစ်လာရ
ပါတယ်။ ရှိရှိမရှိရှိ ကုသိုလ်စိတ်လေးတွေပဲ ဖြစ်နေ
နိုင်အောင် အသိပညာနဲ့ ထိန်းကျောင်းပေးနိုင်သူ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲသလို လူမျိုးကိုတော့ မရှိလည်း ကောင်းနေပြီး

ရိလည်းကောင်း နေတတ်သူလို ဆိုပါတယ်။

**မရှိတည်း-ထောင်း၊ ရှိတည်းထောင်း၊ အကြောင်းအကြောင်းလဲ ၊
မရှိတည်းထောင်း၊ ရှိတည်းထောင်း၊ အကြောင်းပညာပဲ။**

မရှိတဲ့မှာ၊ အထောင်းရွာ၊ အကြောင်းတူသိလိပ်။

အရှိတဲ့မှာ၊ အထောင်းရွာ၊ အကြောင်းတူသိလိပ်။

ပညာဖြင့် ကုစားနည်း

အာရုံငါးပါးဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်တရားတွေအပေါ်
မှာ တဏှာက ဦးစီးကြိုးကိုင်ပြီး “ငါ ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဥစ္စာ”
ရယ်လို့ အလွဲအမှား မိစ္ဆာအသိတွေနဲ့ မြဲမြံစွာစွဲယူထားတဲ့
ဥပါဒါန် အစွဲမျိုးတွေဟာ မသိမမှားအဝိဇ္ဇာမှာ အခြေခံပြီး
ဖြစ်ပေါ် လာကြပါတယ်။ တဏှာဦးစီးပြီး သိမ်းပိုက်စွဲယူ
ထားမိတဲ့ ကိလေသာအပူမျိုးတွေကို အခြားရုပ်ဝတ္ထု
တစ်စုံတရာတွေနဲ့ ဖယ်ရှားပစ်လိုလည်း မရကောင်း
သလို၊ အလိုလိုနေရင်း ပျောက်ပျယ်သွားမှာမျိုးလည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ကြောင်းတည်းသောနည်းကတော့

အသိပညာနဲ့ နှိုင်းချင့် ချိန်ပြီး ကုတားပယ်ဖျောက်နိုင်မှသာ
 ပြီးအေးမှသာခမျိုးတွေ ပြစ်ပေါ်ရရှိလာနိုင်မှာ ပြစ်ပါတယ်။
 ပညာနဲ့ ကုတားပယ်ဖျောက်နိုင်ဖို့မှာ အရင်ဆုံး
 အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေအပေါ်မှာ ငါနဲ့တကွ
 ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ သူငါ့ယောက်ျားမိန်းမစတဲ့ ပညတ်အဖုံး
 အကာယာယီသစ္စာတွေကို ဖယ်ခွာထားနိုင်ဖို့ လိုပါ
 တယ်။

ပရမတ်အနှစ်ဇာတ်အစစ်ဆိုတဲ့ သဘာဝသစ္စာ
 ပြစ်တဲ့ ရုပ်နဲ့နာမ်ခန္ဓာငါးပါးကို ကွဲကွဲပြားပြား သိမြင်ထား
 ရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလ်...သတ္တဝါ ယောက်ျား...
 မိန်းမစသည်တွေရယ်လို့ သမုတ်ပညတ်ထားတဲ့ ခန္ဓာငါး
 ပါးထဲမှာ စွဲမက်တွယ်တာ သာယာမြတ်နိုးနေတတ်တဲ့
 တဏှာပရမတ်ကိုလည်း ဉာဏ်မျက်လုံးနဲ့ အသုံးပြုပြီး
 မြင်အောင်ကြည့် သိအောင်လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။

အဲသလို တဏှာကို မြင်နိုင်၊ သိနိုင်လို့ ခြေရာ
 ကောက်နိုင်သူကတော့ တဏှာနဲ့အုပ်စိုးပြီး သိမ်းပိုက်
 ထားသမျှ အာရုံတွေအပေါ်မှာ ပညာအသိနဲ့ ပြန်ကုတား

ခွင့်တွေ ရရှိလာပါတော့တယ်။

ပညာနဲ့ ကုစားနိုင်တဲ့နည်းက အာရုံတွေအပေါ်
မှာ လိုချင်မှုဆိုတဲ့ လောဘဓာတ်တွေ ဖြစ်ပွားသွားလာ
တိုင်း အနစ်နာခံမှုဆိုတဲ့ အလောဘဓာတ်နဲ့ ပြန်ပေးဆပ်
မှုမျိုး ပြုနိုင်ရပါတယ်။ စိတ်ဆိုးမှုဒေါသ ဖြစ်ထားသမျှ
မေတ္တာဓာတ်အေးလေးနဲ့ ပြန်ပြီး အကျိုးဆောင်ပေးနိုင်
ရပါတယ်။ မိုက်မဲတွေဝေခဲ့မိသမျှ အသိအလိမ္မာလေး
တွေနဲ့ ကောင်းရာကောင်းမှုတွေကို ပြုလုပ်ပေးနိုင်ရပါ
တယ်။

ဒါဟာ တဏှာကြောင့်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်
ဇောတွေ နေရာမှာ ကုသိုလ်ဇောတွေနဲ့ အစားထိုး
စေလာနိုင်အောင် ပညာနဲ့ ထိန်းညှိ ပြုပြင်ပေးခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲသလို ပညာနဲ့ ထိန်းညှိပြုပြင် ပေးနိုင် သူဟာ
အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေ ရှိနေတုန်း မှာလည်း
တန်ဖိုးရှိနေပြီး၊ မရီတော့တဲ့အခါမှာလည်း ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ပူပန်လောင် မြိုက်ခြင်းတွေ သက်သာ လျော့ပါး
လာပါတယ်။

မဇ္ဈိမအကျင့်သဘောတရား

ကိုယ်နဲ့ ကြုံဆုံလာရသမျှ အာရုံတွေအပေါ်မှာ ပညာအသိလေးက တာဝန်ယူထိန်းညှိပေးနေနိုင်သမျှ မရှိတော့လို့ အသစ်တောင့်တတဲ့ တဏှာတွေ၊ ရှိနေတုန်းမှာပဲ စွဲမက်တွယ်တာတတ်တဲ့ တဏှာတွေ၊ အဟောင်းပဲဆိုပြီး ကြောင့်ကြတတ်တဲ့ တဏှာတွေဟာ စည်းလွတ်ကြီး လွတ်ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်နိုင်တော့တာတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ကြိုက်နှစ်သက်စရာ အာရုံတွေအပေါ်မှာ တဏှာနဲ့ အစွန်းမရောက်သူဟာ မကြိုက်နှစ်သက်ဖွယ် အာရုံတွေ မှာလည်း ဒေါသနဲ့ မစွန်းမထွက်နိုင်တော့ပါဘူး။ အဲသလို အာရုံငါးပါးအပေါ်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စတဲ့ အကု သိုလ်တွေ အစွန်းမရောက်အောင် ပညာနဲ့ ထိန်းကျောင်း ပေးနိုင်မှဟာ အလယ်အလတ် မဇ္ဈိမအကျင့် သဘောတရား ဖြစ်ပါတယ်။ မဇ္ဈိမအကျင့် သဘောနဲ့ ကျင့်သုံးနေနိုင်သူဟာ မရှိလည်းကောင်း၊ မရှိလည်း ကောင်းနေနိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်း သောလမ်းစဉ်ကို

လျှောက်လှမ်းနေသူသာ ဖြစ်ပါတယ်။

နေပျော်သေပျော်တဲ့လူ

မဂ္ဂိမသဘောတရားနဲ့ အလယ်အလတ်ရှိပြီး
အာရုံတွေအပေါ်မှာ အစွန်းမထွက်အောင် ကျင့်သုံး
နေထိုင်နိုင်သူမှာ အသုံးမကျတဲ့ဘဝခန္ဓာက အသုံး တွင်ပြီး
ဆေးဘက်ဝင်လာပါတယ်။ အသုံးကျတယ်လို့ ထင်ထား
ခဲ့တဲ့ ဘဝခန္ဓာအပေါ်မှာလည်း အပြစ်မမြင်၊ ဆင်ကန်း
တောတိုး သဘောမျိုးနဲ့ ငရဲဒုက္ခစောက်ထိုး ဆင်းမိအောင်
မစွဲလန်းမိတော့ပါဘူး။ မရူးမိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။

အရေးအကြီးတာကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်...သတ္တဝါ...
သူ ငါတစ်ပါး ယောက်ျား...မိန်းမစတဲ့ ပညတ်အခွံတွေကို
ဖယ်ခွာပြီး ပရမတ်အနစ်ဖြစ်တဲ့ တဏှာသဘောကို
တဏှာ အဖြစ်နဲ့ သတိကပ်၊ အသိထပ်ပြီး မြင်နေသိနေ
နိုင်ဖို့ပါ။ အဲသလို တဏှာကို တဏှာအဖြစ်နဲ့ သိမြင်

သဘောပေါက်နိုင်သူဟာ တဏှာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေကို ဆင်းရဲတုံးသက်သက် အဖြစ်နဲ့ သိမြင်လာရပါတယ်။

တဏှာနဲ့သိမ်းပိုက်မိခဲ့တဲ့ လောဘာအကုသိုလ် အကြွေးတွေကိုလည်း အလောဘကုသိုလ်တွေနဲ့ အရင်း အနှီးပြုပြီး ပေးဆပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒေါသအကြွေး တွေကို လည်း မေတ္တာကုသိုလ်တွေ အရင်းအနှီးပြုပြီး ပေးဆပ် နိုင်ပါတယ်။ မောဟမိုက်ပြစ် မိုက်ကြွေးတွေကိုလည်း အသိအလိမ္မာတွေ အရင်းအနှီးပြုပြီး ပေးဆပ်ကုစားလာ နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပုထုဇဉ်သဘာဝအလျောက် ဘဝသံသရာ တစ်လျှောက်မှာ ပြုမှားမိုက်မှားမိတတ်ကြတဲ့ အကုသိုလ် မိုက်ပြစ်၊ မိုက်ကြွေးတွေကို ကုသိုလ်အရင်းအနှီးတွေနဲ့ တုန့်ပြန်ပေးဆပ်ပြီး ကုစားနိုင်လာလေ၊ ဖြူစင်မွန်မြတ်ပြီး အပြစ်ကင်းသန့်စင်တဲ့ဘဝကို ရရှိပိုင်ဆိုင်လာလေပါပဲ။
အပြစ်ကင်းတဲ့ဘဝကို ရရှိပိုင်ဆိုင်လာလေ

မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း

၃၉

နေပျော် သေပျော်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေပါပဲ။

တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ ဒီဘဝမှာ ပါရမီနဲ့နည်း
နေသေးလို့ တစ်မင်္ဂတစ်ဖိုလ်ဆိုတာမျိုးကို မရနိုင်စေဦး
တော့။ အနည်းဆုံးတော့ ဘဝအရုံးမထွက်ဘဲ ကုသိုလ်
တန်ဖိုးအမြတ်တွေ တိုးပွားပြည့်စုံလာမှာ သေချာပါတယ်။

ဒါဟာ မရှိရင်လည်း ကောင်းနေဖို့နဲ့ ရှိတဲ့အခါမှာ
လည်း ကောင်းနေနိုင်ဖို့အတွက် အာရုံတွေအပေါ်မှာ
တဏှာကို ပယ်ခွာပြီး ပညာအသိနဲ့ ပြုပြင်ထိန်းညှိပြီး
အသုံးချနိုင်မယ့် ကျင့်စဉ်နည်းလမ်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်အကြောင်းနဲ့ ပေါင်းမှာလဲ?

အားလုံးပြန်ချုပ်လိုက်ရင် အရှိတရားနဲ့ မရှိ
တရားဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါးထဲမှာ အကောင်းဘက်နဲ့
အဆိုးဘက် ရယ်လို့အကြောင်း (၄)မျိုးပဲရှိတာကို တွေ့ရ
ပါမယ်။

၁။ မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်
အကြောင်းရယ်။

၂။ ရှိရင်-မကောင်း၊ မရှိမှ-ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်
အကြောင်းရယ်၊

၃။ မရှိ-မကောင်း၊ ရှိ-မကောင်းတဲ့ တဏှာ
အကြောင်းရယ်၊

၄။ မရှိလည်းကောင်း၊ ရှိလည်း ကောင်းတဲ့
ပညာအကြောင်းရယ်ပေါ့။

ဒီလေးမျိုးထဲမှာ ကိုယ်ဟာ ဘယ်အကြောင်း
တရားနဲ့ ပေါင်းသင်းနေမိသူလဲ? ကိုယ့်ဘာသာပဲ တစ်
ယောက်တည်း စဉ်းစားပြီး ပြေကြည့်ပါ။

မရှိမကောင်းလို့ ရှိအောင်ရှာဖွေပြီး ရှိမှကောင်း
နိုင်တဲ့ ကုသိုလ်အကြောင်းနဲ့ ပေါင်းနေသူလား?

မဟုတ်ရင်- ရှိလို့လည်း တန်ဖိုးမရ၊ ဘဝမလှ
နိုင်လို့ ရှိတာလေးကို စွန့်ကာခွာပြီး မရှိကောင်းနိုင်တဲ့
ကုသိုလ်အကြောင်းနဲ့ပဲ ပေါင်းနေသူလား?

ဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက် ပါဝင်နေပြီ
ဆိုရင်တော့ အရူးမထွက်သေးလို့ အမြတ်ရနိုင်သူပါ။

ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မရှိမကောင်းလို့ ရှိအောင်

မဂ္ဂိမကောင်း၊ ရှိမကောင်း

၄၃

ဓမ္မစက္ခုအလှူရှင်များ

၁။ မယဉ်ယဉ်နွယ်၊မနွယ်နွယ်ဝင်းညီအစ်မ	၁၀၀၀၀၀
၂။ ဒေါ်လှလှရွှေ၊ဒေါ်နီနီ(မွေးနေ့အလှူ)	၁၀၀၀၀၀
၃။ ဇိုကာကျော်သင်တန်းသူ မဝင်းယု	၅၀၀၀၀
၄။ ဇိုကာကျော်သင်တန်းသားဦးလှိုင်ဝင်း	၃၀၀၀၀
၅။ ဦးစိုးသိမ်း+ဒေါ်အေးအေးဆင့်မိသားစု	၂၀၀၀၀
၆။ မမြသီတာခိုင် ၊ ကြည်မြင်တိုင်	၂၀၀၀၀
၇။ ဇိုကာကျော်သင်တန်းသားကိုအောင်သူမင်း	၂၀၀၀၀
၈။ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း	၂၀၀၀၀
၉။ ဒေါ်သစ်သစ်၊ ဒေါ်ခင်ဝင်းကြည်	၂၀၀၀၀
၁၀။ ဒေါ်လှလှ၊ ကြည်မြင်တိုင်	၁၀၀၀၀
၁၁။ ဦးသိန်းအောင်+ဒေါ်ခင်ခင်စု မိသားစု	၁၀၀၀၀
၁၂။ ဦးမြခိုင်+ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်မိသားစု	၁၀၀၀၀
၁၃။ ဦးဝင်းနိုင် ကြည်မြင်တိုင်	၁၀၀၀၀
၁၄။ မမြမိုးမိုးသက်၊ မဝေမျိုးသန့်ညီအစ်မ	၁၀၀၀၀

၄၄

သျှင်မိုးဝေ

၁၅။ ဒေါ်စောနန်းနွယ်မိသားစု(၃၄)လမ်း	၁၀၀၀၀
၁၆။ မိခင်ဒေါ်မြင့်အမျိုးထား၍ဦးတင့်ဆွေဒေါ်လှမြင့်	၁၀၀၀၀
၁၇။ ဦးမင်းသော်ရည်စူး၍ ဒေါ်ခင်ခင်မိသားစု	၁၀၀၀၀
၁၈။ ဒေါ်ပြုံးမိသားစုနှင့် ဒေါ်ဝီမိသားစု	၁၅၀၀၀
၁၉။ ဦးဝင်းလှိုင်+ဒေါ်တင်တင်အေးမိသားစု	၁၀၀၀၀
၂၀။ မြတ်သူကို၊ မြတ်ရတနာလှိုင်မောင်နမ	၁၀၀၀၀
၂၁။ ဦးခင်မောင်ညွန့်၊ဒေါ်တင်တင်ဆန်းမိသားစု	၅၀၀၀
၂၂။ ဒေါ်ဝီတာတင် မိသားစု	၅၀၀၀
၂၃။ ကိုလှထူးဝင်း	၅၀၀၀
၂၄။ ဒေါက်တာ စိုးလွင်+ဒေါ်လှလှချောမိသားစု	၅၀၀၀
၂၅။ အင်ကြင်းမေသူ	၅၀၀၀
၂၆။ ကိုခင်ဇော်	၃၀၀၀

ဓမ္မစက္ခုလက်ဆောင်စာအုပ်များကို
ဓမ္မဒါနုပြုပြင်ပါက အောက်ပါလိုစာအုပ်ငါး မှာယူနိုင်ပါသည်။

၁။ မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းချုပ်၊ အာဇာနည်လမ်း၊
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ဖုန်း၊ ၃၇၀၉၅၈။

၂။ ရှင်သာမဏေဓမ္မဗိမာန်၊ သာသနာ့ဝန်ဆောင်အဖွဲ့၊
အာဇာနည်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ဖုန်း၊ ၃၈၇၃၆၁။